

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΑ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 18 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1933

ΔΡΙΘ. 7

ΤΟ ΛΥΠΗΡΟΤΕΡΟΝ

Κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας συνέπεσε νὰ ἐκδηλωθῶσι θλιβερώτατα ἀληθῶς ἔκτροπα ὑπὸ τινων ἀναξίων κληρικῶν. Καὶ οὗτοι μὲν ἤδη εὐρίσκονται εἰς χεῖρας τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης, καὶ ἐφ' ὅσον ἀποδεικνύονται κοινοὶ ἐγκληματῆται θὰ ὑποστῶσι τὰς συνεπειὰς τῶν νόμων, ἐξ ἄλλου δὲ καὶ ἡ Ἐκκλησία θὰ προβῇ εἰς τὰ ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων ἐνδεικνυόμενα. Ἄλλ' εἶνε εὐλογος ἡ ἐπὶ ταῖς ἐγκληματικαῖς ταύταις πράξεις ἱερωμένων προσώπων μεγάλη δυσφορία τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος, τὸ ὁποῖον, ἀνεκαθεν βαθῶς εὐσεβοῦν, αἰσθάνεται πρὸς τὸν ἐκ τῶν σπλάγχων του προερχόμενον ἱερὸν κληρὸν του καὶ βαθεῖαν ἀγάπην καὶ μέγιστον σεβασμόν. Οὐδενὸς ἔθνους ὁ κληρὸς εἶνε τόσον ἀρρήκτως συνδεδεμένος πρὸς τὸν λαόν, ὅσον ὁ κληρὸς ὁ ἑλληνικὸς πρὸς τὸ γένος τὸ ἑλληνικόν, διότι οἱ συνδέοντες κληρὸν καὶ λαὸν παρ' ἡμῖν δεσμοὶ ἐχαλκεύθησαν ἐπὶ τοῦ ἄκμονος τῆς κοινότητος τοῦ αἵματος, τῶν αὐτῶν ἰδανικῶν, τῶν αὐτῶν ἀγώνων, τῆς ἀχαλαρώτου στοργῆς, τῆς ὑψίστης ἀταπαρνήσεως, τῶν μεγίστων θυσιῶν. Εἰς τὸν κληρὸν του ὀφείλει ὁ ἑλληνικὸς λαὸς τὴν ὄλην του διατήρησιν καὶ σωτηρίαν ὑπὸ τὴν ἀπηνεστέραν καὶ πολυχρονιωτέραν τῶν δουλειῶν : τὴν σωτηρίαν καὶ διατήρησιν τῆς ἐθνικῆς του συνειδήσεως, τῆς θρησκείας, τῆς γλώσσης του, τῶν πρὸς τὸ μέγα του παρελθὸν συνδεουσῶν αὐτὸν παραδόσεων ὁ κληρὸς δ' ὑπῆρξεν ὁ σπουδαιότερος αὐτοῦ ἐμπυχωτῆς καὶ παραστάτης καὶ συναγωνιστῆς εἰς τοὺς πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνάς του καὶ ὁ ποδηγέτης καὶ σύμβουλος κατὰ τὸν πρῶτόν του ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ χειράφετον βίον. Τοιοῦτον λοιπὸν γνωρίζων ὁ ἑλληνικὸς λαὸς τὸν ἱερὸν κληρὸν του, σέβεται αὐτὸν καὶ τιμᾷ καὶ ἀγαπᾷ, καὶ διὰ τοῦτο βαθεῖαν αἰσθάνεται λύπην καὶ σφοδρὸν τὸν

ψυχικὸν κλονισμόν, ὁσάκις, τυχόν, ἀκούει παρεκτροπὰς ἀναξίων τινῶν μελῶν του ὑπαγομένης εἰς τὸ κοινὸν ποινικὸν δίκαιον.

Ἄλλ' ἂν εἶνε λυπηρὸν ὅτι συμβαίνει ἐνίοτε εἰς τὰς τάξεις τοῦ κλήρου νὰ ἐμφανίζονται καὶ πρόσωπα ἀνάξια τοῦ ὑψηλοῦ των ἀξιώματος καὶ προορισμοῦ, ἀπείρως λυπηρότερον εἶνε ὅ,τι ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἐν λόγῳ θλιβερῶν ἐγκλημάτων ἐμφανίζει κατ' αὐτὰς μέρος τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου. Διότι ὑπῆρξαν ἐφημερίδες, αἵτινες, χωρὶς νὰ ἀνήκουν εἰς τὰς καινοφανεῖς ἐκεῖνας «πρώτοπόρους» παρατάξεις, εἰς τὸ πρόγραμμα τῶν ὁποίων εἶνε ἀναγεγραμμένος ἐν τοῖς πρώτοις ἄρθροις ὁ πόλεμος κατὰ τῆς θρησκείας καὶ τοῦ κλήρου, ἐπελήφθησαν τῆς εὐκαιρίας νὰ γενικεύσωσι τὸ ἐγκλητήριόν των εἰς ὅλον τὸν κληρὸν, μεταβαλόντες τοιοτοτρόπως εἰς κανόνα ἐξαιρέσεις σπανίας. Ὁ παρ' ὄξος οὗτος ἀντικληρικὸς σαδισμὸς, ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν λογικὴν καὶ πρὸς τὴν πραγματικότητα, ἀποτελεῖ ἐν ἐπὶ πλέον σύμπτωμα τοῦ τόσον διαφθειρόντος τὸν λαὸν δημοσιογραφικοῦ κιτρινισμοῦ, τὸ δραχμολογικὸν πάθος τοῦ ὁποίου συντρίβει πᾶν ὅ,τι πρὸ αὐτοῦ ἴσταται ὡς ὄσιον καὶ ὡς ἱερὸν. Καὶ τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶνε ἀπείρως θλιβερότερον τῶν μεμονωμένων κληρικῶν παρεκτροπῶν.

Ἀμφοτέρω ὁμοῦ τὰ κρούσματα ταῦτα ἐν τῇ βαθείᾳ των ὀδυνηρότητι ἀποτελοῦσιν ἀσφαλῶς μεγάλα διὰ τὸν ἱερὸν ἡμῶν κληρὸν μαθήματα. Ὁ ἱερεὺς εἶνε τεθειμένος «ἐπὶ τὸν μόδιον» καὶ εἶνε τοῖς πᾶσι περίοπτος. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἐλαχίστη κηλὶς ἐπὶ τῆς ἱεράς του προσωπικότητος οὐ μόνον εἶνε εἰς πάντας καταφανής, ἀλλὰ καὶ λαμβάνει διαστάσεις τεραστίας, ἀμαυροῦσα ὀλόκληρον αὐτοῦ τὴν ἠθικὴν προσωπικότητα, πολλάκις ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως, διαπλοῦται δὲ καὶ εἰς ὀλόκληρον τὸ εἰς ὃ ἀνήκει οὗτος ἱερὸν τάγμα. Ἐπιπλέον ἀποβαίνει ἀνυπολογίστου ζημίας πρό-

ξενος εἰς ὄλον τὸ ποίμνιον. Διὰ τοῦτο ὁ κληρικὸς πρέπει νὰ προσέχη ἑαυτῷ καὶ νὰ μεριμνᾷ εἰ δυνατόν νὰ ἦνε «ἀνέγκλητος» (Τίτ. α' 6), ἵνα μὴ παρέχη λαβὴν εἰς ἀνοικείας ἢ κακοβούλους γενικεύσεις εἰς ὄλην τὴν Ἐκκλησίαν. Τοῦτο βεβαίως εἶνε τὸ ἰδεῶδες. Ἄλλ' ἐφ' ὅσον καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὡς ἐν «μεγάλῃ οἰκίᾳ», μεταξὺ τῶν μελῶν ἐνδεχόμενον νὰ ὑπάρχωσι καὶ «σκεύη εἰς ἀτιμίαν» (Β' Τιμ. β', 20), διότι ἐμφιλοχωροῦν ἀδυναμίαι εἰς τὸ ἀνθρώπινον αὐτῆς ὕλικόν, ἐπιφέρεται ὁ ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων ἐπιβαλλόμενος καθαρισμὸς εἰς σωφρονισμὸν μὲν τῶν παρεκτρεπομένων, πρὸς παραδειγματισμὸν δὲ τῶν ἥσσαν ἀντοχὴν ἐπιδεικνυόντων ἀπέναντι τοῦ κακοῦ.

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΕΝΟΣ ΟΡΑΜΑΤΙΣΜΟΥ

Ἔχει ἐκδοθῆ ὑπὸ τὸν τίτλον «Δελφικὴ Ἐνωσις» μία μελέτη τοῦ συμπαθοῦς καὶ ἐκλεκτοῦ ποιητοῦ κ. Α. Σικελιανοῦ. Τὴν διαπνέει μία βαθεῖα πίστις, ἕνας φλογερὸς ἔρωσ πρὸς τὴν ζωογόνον δύναμιν τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ διάπυρος πόνθος τοῦ συγγραφέως διὰ τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ τοῦ πολιτισμοῦ συγκινεῖ βαθύτατα κάθε ἐλληνικὴν ψυχὴν καὶ κάθε πνεῦμα ποῦ λατρεύει τὸ κάλλος καὶ τὴν ἁρμονίαν ποῦ ἀπλώθηκε μέσα ἀπὸ τὸ ἀπολλώνειον φῶς, καὶ τὸν διονυσιασμὸν τῆς ἐκχειλιζούσης ζωῆς τῶν εὐγενῶν προγόνων.

Αἱ μεγάλαι πολιτιστικαὶ γραμμαὶ ποῦ ἐχαράχθησαν ἐντὸς τῆς ψυχῆς τοῦ ποιητοῦ ἀπὸ τὴν ἀδιάλειπτον σπουδὴν καὶ μελέτην τῶν ἐλληνικῶν πνευματικῶν θησαυρῶν, τὸν ὠδήγησαν εἰς μίαν αὐταπάρησιν καὶ αὐτοθυσίαν, καὶ τὸν ἀνέδειξαν ἕνα δραματιστὴν μελλούσης λυτρώσεως τοῦ Γένους καὶ ἔλκυ τοῦ κόσμου. Τὸ δράμα του δὲν θὰ ἀφήσῃ ἴσως καμμίαν γενναίαν καρδίαν ἀδιάφορον καὶ ἀσυγκίνητον.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ δὲν ἔσθυσε ποτὲ ἀπὸ τὸν κόσμον. Ὁ πολιτισμὸς τοῦ Μεσαίωνος, τῶν συγχρόνων λαῶν τῆς Δύσεως καὶ τῆς ἐγγύς Ἀνατολῆς εἶναι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, δημιούργημα του. Ἡ ἀκτινοβολία του ὄντως φωτίζει καὶ συγκινεῖ. Ὅσοι καὶ ἐὰν τὸ πνεῦμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἶναι ἀνάμικτον μὲ τὰ καιρικὰ καὶ τοπικὰ στοιχεῖα, αἱ ἀνακαλύψεις τῶν χαρακτήρων του, εἰς ὅλα τὰ ἔργα καὶ εἰς ὅλας τὰς μορφὰς τῆς ζωῆς, χαροποιοῦν, ἐκπλήττουν.

Ἄλλὰ πῶς θὰ ἐξυψωθῇ ἡ ψυχὴ τῶν λαῶν ἀπὸ τὴν σημερινὴν πραγματικότητά, ποῦ εἶναι μία σύνθεσις αἰώνων, εἰς τὴν κορυφὴν τῶν ἑξ δημιουργικῶν Ἀρχῶν τῆς Ἀκτινοβολίας, τῆς Εὐρυθμίας, τῆς Αὐτοπειθαρχίας, τῆς ἀναγκαίας Ἀπλότητος, τῆς βασικῆς Αὐτονομίας, τῆς Μνήμης, ὡς ἀναφέρεται ἐν τῇ μελέτῃ (σελ. 22, 23), πῶς θὰ ἀποτιναχθῇ τὸ βάρος τῶν

κληρονομικότητων, βιολογικῶν καὶ κοινωνικῶν, πῶς ὅλη αὐτὴ ἡ περίπλοκος αὐξήσις τοῦ ψυχισμοῦ τῶν λαῶν, ποῦ εἶναι μία σύνθεσις ζωῆς, στρώματα πυκνωμένα γενεῶν ἐλοκλήρων, μέσα εἰς τὸ αἷμα καὶ εἰς τὰ αἰσθήματα, ποῦ συνειδητοποιοῦνται ὡς ἀξίαι βιολογικαί, θρησκευτικαί, ἠθικαί, πολιτικαὶ καὶ ἐπιστημονικαί, πῶς ὅλα αὐτὰ τὰ βάρη θὰ ριφθοῦν εἰς τὸ περιθώριον διὰ νὰ ἀναβῇ ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου εἰς τὴν κορυφὴν τῶν ὡς ἄνω Ἀρχῶν, καὶ πῶς θὰ βιωθοῦν αὐταί, καὶ θὰ μεταβληθοῦν εἰς παλμόν, εἰς πηγὴν ἀέκωντων ἀδελφωσύνης, καὶ αἰωνίου λυτρώσεως, εἰς ἐνότητα τῆς Ἱστορίας;

Δὲν φαίνεται εἰς τὴν μελέτην, ἐὰν αἱ Ἀρχαί, αἱ ἀναγραφόμεναι ἐν αὐτῇ, ὡς ζεῖδωροι πνοαί, ὡς ἐστίαι φωτὸς καὶ δυνάμεως, ὡς ἀνεξάντλητοι πηγαὶ δημιουργίας, εὗρον πλήρη τὴν ἐφαρμογὴν ἐν τῇ ζωῇ τῶν προγόνων. Οὐτε ὁ Θεὸς Πλάτων, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ποιητοῦ, οὐτε ὁ μέγας Ἀριστοτέλης (σελ. 14—16) ἐνεφάνισαν αὐτὰς ὡς ὀργανικὴν ζωντανὴν ἐνότητα ζωογονοῦσαν τὴν ὁλότητα καὶ τὰ ἴτομα ὁ πρῶτος ἀπεπειράθη, νὰ κατοπτρίσῃ ἐν τῇ Κομμουνιστικῇ Πολιτείᾳ τοῦ τὴν σύλληψιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἰδεώδους, ἀλλὰ τὴν ἐφαρμογὴν του ἐζήτησεν ὄχι εἰς τὸ ἔδαφος τῶν Ὀλυμπίων Θεῶν ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ τῆς Ἀττικῆς Γῆς, ἀλλὰ μακρὰν, ἐντὸς τῆς βασιλείας τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσσῶν Διονυσίου Β' οὗ δευτέρου μὲ τὴν ἀλάνθαστον καὶ ἐπιστημονικὴν κριτικὴν του, ἐνεφάνισθη μᾶλλον ὡς ἀνατόμος καὶ αὐστηρὸς παρατηρητὴς καὶ ἀκριβολόγος περὶ τὴν διαπίστωσιν καὶ ἀνάλυσιν τῶν πνευματικῶν κληρονομιῶν τῶν πολιτικῶν θεσμῶν, τῶν δημιουργημάτων τῆς τέχνης καὶ τῆς φυσικῆς Ἱστορίας.

Οἱ παλαιότεροι Διδάσκαλοι, οἱ μεγάλοι μύσται καὶ σοφοί, μᾶλλον ὡς ἰδέαν, καὶ ὄχι ὡς ζωὴν, ὡς δύναμιν ζωοποιόν, ἀνεστήλωσαν τὰ διδάγματα των μόνον ὁ Πυθαγόρας ἀπεπειράθη νὰ μετουσιώσῃ τὸ σύστημα τῶν ἰδεῶν του εἰς ἰδιώσεις, εἰς αὐτοπειθαρχίαν καὶ τάξιν, ἰδρύσας ὀργάνωσιν, ἐντὸς τῆς ὁποίας αἱ ἀρχαὶ τῆς ἁρμονίας, τῆς εὐρυθμίας, καὶ τῆς μουσικότητος τῆς παγκοσμίου κινήσεως νὰ εὕρισκον τὴν ἐφαρμογὴν των εἰς τὴν διανόησιν καὶ τοὺς παλμοὺς τῆς ψυχῆς τῶν ἐταίρων μαθητῶν του, ἀλλ' ἡ φιλοσοφικὴ αὐτὴ κοινοβιακὴ ζωὴ δὲν διήρκεσε ἐπὶ πολὺ.

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχέστερον οὐδὲ τὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν, διότι, παρὰ τὴν ἴδρυσιν τῶν Ἀμφικτυονίων, καὶ ἄλλων ἐπὶ μέρος κατὰ τόπους ἀναλόγων διοικητικῶν ἢ δικαστικῶν Συμβουλιῶν, παρὰ τὸν ἀπόλυτον σεβασμὸν, τὸν ὁπεῖον ὅλοι οἱ λαοὶ καὶ Ἕλληνες καὶ ξένοι ἠσθάνοντο ἐνώπιον τοῦ Ἱεροῦ τῶν Δελφῶν, παρὰ τὴν πίστιν των εἰς τὰ μυστηριώδη ῥήματα τῆς ἱερείας τοῦ Ἀπόλλωνος, δὲν ἐλοκλήρωθησαν οὗτοι εἰς ψυχικὴν ὀργανικὴν ἐνότητα, δὲν ὑψώθησαν ὑπεράνω τῶν στενῶν ἐγωϊστικῶν των ὁρμῶν εἰς ἕνα ἀνώτερον πλατύτερον παλμόν, δὲν ἐπειθάρχησαν εἰς τὰς ἐπιταγὰς τοῦ αὐτοῦ Πνεύματος, ὡς μία ψυχὴ δρῶσα ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ καὶ χρόνῳ, δὲν ὠρθώθησαν ὡς ἐνιαία πολιτικὴ δύναμις, φωτοβόλος, καθοδηγητικὴ ἑαυτῶν καὶ ὄλου τοῦ γνωστοῦ τότε κόσμου.

Εἶναι βεβαίως ὁ πολιτισμὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος διάχυτος ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, εἶναι ἔκφρασις μέτρου καὶ ρυθμοῦ εἰς ὅλα τὰ ἐπίπεδα τῆς ζωῆς, εἶναι δύναμις συναρπαστικὴ καὶ σκορπίζει συγκινήσεις· ἀλλὰ ἀσυγκρότητος ὡς Σύνολον, ἀπειθάρχητος εἰς καθολικοὺς παλμούς, εἰς μεγάλας καὶ ἐνιαίας κατευθύνσεις, ἀσυνάρτητος ὡς ὀργανικὴ ζωὴ, ὡς βίωσις τῶν μεγάλων Ἀρχῶν, ὡς σημειοῦνται ἐν τῇ μελέτῃ, ἐντὸς τῆς μᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πανελληνίου, καὶ καθολικῆς συνειδήσεως. Οὐτε τοῦ ἀτόμου, τῆς προσωπικότητος, τὴν ἀπόλυτον λύτρωσιν καὶ αἰώνιον ζωὴν ἔδωκε, οὔτε τῶν ἑλληνικῶν ομάδων τῆς ἐποχῆς τοῦ ὀργανικῆν ἐνότητα καὶ σωτηρίαν ἀπειργάσθη.

II

Τὸ μυστικὸν τοῦ θριάμβου τοῦ δραματισμοῦ τοῦ ποιητοῦ εὐρίσκειται εἰς μίαν λέξιν τοῦ βιβλίου του (σελ. 31), εἰς τὴν λέξιν Ἰωάννης. Εἶναι οὗτος ὁ ἐπικαλούμενος Εὐαγγελιστής. "Ὅλαι αἱ Ἀρχαὶ αἱ ὑποδεικνυόμεναι εἰς τὴν μελέτην ὡς λυτρωτικαί, ὡς σώτειραι, μόνον ἐφ' ὅσον θεωρηθοῦν ὡς ἐκπορευόμεναι ἀπὸ τοῦ αἰωνίου Λόγου, τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ὄχι τοῦ Λόγου τοῦ ἀνθρώπου, εὐρίσκουν τὸ θαθὺ των νόημα. Ὅχι ἢ κατ' ἀφαιρέσιν καὶ ἀπρόσωπος Ἰδέα, ἀλλὰ ἢ Ἰδέα ὡς ζωὴ, ὡς δύναμις ἀναβλύζουσα ἀπὸ τοῦ βάθους ἐνιαίας προσωπικότητος, ὡς σκιρτώσα, καὶ δονοῦσα τὸ ὄλον, ἐνώγει σφίξει καὶ τὸ άτομον καὶ τὴν ἕνοιαν τῆς ομάδος. Καὶ αἱ δύο αὗται ἕνοιαι, ἀτόμου, ομάδος, καίτοι φαίνονται ἀπὸ πολλῶν πλευρῶν ὡς ἀντιπαλαίους καὶ ἀντιπίπτουσιν καὶ ἐντὸς τῆς συνειδήσεως, καὶ ἐντὸς τοῦ κοινωνικοῦ καὶ πολιτικοῦ πεδίου, ἐν τούτοις συνυπάρχουσι πάντοτε ἐν τῷ ἀνθρώπῳ καὶ ἀπολήγουσιν εἰς τὴν προσωπικότητα αὐτοῦ, ὡς ἐν πνεῦμα συνέγον καὶ ζωοποιοῦν, μεριζόμενον κατ' ἐπίνοιαν ὑπὸ τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦ, ἐπὶ σκοπῷ κατανοήσεως τῶν ἐπὶ μέρος λειτουργιῶν του, ἀλλ' οὐδέποτε διαιρούμενον ἀλλὰ μένον ἐνιαίον, ἀδιάσπαστον, φερόμενον ὡς ἐλευθερία, ὡς παλμός, ὡς ἰδεώδες πρὸς τὸν αἰώνιον Λόγον, ἐξ οὗ ἡ ζωὴ, τὸ φῶς καὶ πᾶσα δημιουργία. Μόνον ἐὰν εἶναι τοῦ αἰωνίου ζῶντος προσωπικοῦ Λόγου Θεοῦ ἔκφρασις, αἱ Ἀρχαὶ τῆς Εὐρυθμίας, τῆς Ἀκτινοβολίας, τῆς ἐλευθέρας Πειθαρχίας καὶ Αὐτονομίας, ζωοποιοῦνται, ἀποκτοῦν αἰώνιον ἀξίαν καὶ ἐπιβολὴν καὶ κύρος παγκόσμιον, ὡς ἀπαυγάσματα μᾶς καὶ τῆς αὐτῆς αἰωνίας Ἀρχῆς, τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἀενάου πηγῆς ζωῆς, φωτός, δυνάμεως καὶ χάριτος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἡ τάξις, ὁ ρυθμὸς ἢ ἁρμονία τοῦ Σύμπαντος, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἡ ἀκτινοβολία καὶ ἡ ζωογόνος πνοή, πρὸς πᾶν δημιουργήμα καὶ πᾶσαν συνειδήσιν. Ἐντεῦθεν ὁ παλμός, ἡ ἐξόρμησις τῆς ζωῆς πρὸς κατάντησιν ἀτελειώτων εὐγενῶν μορφῶν τοῦ πολιτισμοῦ, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἀντιφεγγίζεται ὁ Λόγος Θεός, καὶ ἐντὸς τῶν ὁποίων ἀκόμη κατακτωμένων, βιουμένων, συνειδητοποιουμένων, τὸ φῶς καὶ ἡ χάρις τοῦ Λόγου ὡς ἐνόρασις ὠραιτέρων κόσμων, δικαιοτέρων μορφῶν, ὡς δύναμις θείας ἀληθείας καθαγιάζει, λυτρώνει ἀληθῶς τὴν ζωὴν, τὴν συνειδήσιν, καὶ τὴν προδιβάσει ἀενάως εἰς τὸ ἄπειρον, εἰς αὐτὸν τὸν προαιώνιον Λόγον, ὡς ἕνα δημιουργικὸν συμβιβασμὸν τῶν δύο ἀντιμαχομένων ἐνοιῶν ἀτόμου

ομάδος, ὡς μίαν θριαμβευτικὴν σύνθεσιν ὑψηλῆς δικαιοσύνης, ὡς μίαν θαυμαστὴν ἁρμονίαν ἀγίας πανανθρωπίνου ἀγάπης, ὡς ἕνα χαροποιὸν ρυθμὸν θρησκευτικῆς λυτρώσεως ἐνός ἐκάστου καὶ ὅλων ὁμοῦ.

Δὲν ἀνταποκρίνονται βεβαίως αἱ σκέψεις αὗται πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς μελέτης, ἐν τούτοις δὲν θὰ ἡδύνατό τις νὰ ὑποτιμήσῃ τὴν ἀγάπην τοῦ ποιητοῦ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἑλληνικὸν Πνεῦμα, νὰ παραθεωρήσῃ τοὺς δραματισμούς του, σχηματιζομένους ἀπὸ τὴν ἐνόρασιν τοῦ θεοῦ κάλλους τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἀπὸ τὴν πλήρη ἁρμονίαν καὶ ὑψηλῶν πτήσεων ποιητικῆν ψυχῆν του. Δὲν δύναται τις νὰ συμφωνήσῃ πρὸς τὰς προὑποθέσεις, ἐξ ὧν ἐσχηματίσθη ἡ πίστις του. Ἀφίνω ὅτι δὲν ζυγίζει αὕτη ἱκανῶς τὰς μεγάλας ἱστορικὰς κληρονομίας, αἱ ὁποῖαι βαρύνουν τὰς συγχρόνους γενεάς, ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπολείμματα τῶν πνευματικῶν ἀναμνήσεων καὶ κληρονομιῶν, τὰ ὅποια κυκλοφοροῦν εἰς τὰ βράθῃ τῆς ἱστορικῆς συνειδήσεως τοῦ Γένους καὶ τῶν λοιπῶν Λαῶν, ὡς καὶ αἱ ἀπρόσωποι Ἀρχαὶ καὶ Ἰδέαι δὲν ἀποτελοῦν ἱκανὴν δύναμιν πρὸς δημιουργίαν ἐκουσίου πειθαρχίας διὰ σκοποῦς παγκοσμίου σημασίας, διότι αἱ Ἰδέαι, αἱ θεωρίαι, τὰ φιλοσοφικὰ συστήματα δὲν ἀρκοῦν νὰ συγκινήσουν βαθέως τὸν ἄνθρωπον, ἐφ' ὅσον δὲν τὸν πείθουν ὅτι ἐξ αὐτῶν ἐξαρτᾶται ἡ ἐπὶ τῆς γῆς ἱκανοποιητικὴ ρύθμισις τῆς ζωῆς του καὶ ἡ ὀλοκληρωτικὴ καὶ αἰώνιος σωτηρία του. Ὅλαι αἱ δημιουργίαι τοῦ πνεύματος, τοῦ ἀνθρωπίνου λόγου, δὲν ἀποσαφηνίζουν τὰ μυστήρια τοῦ κόσμου καὶ τῆς ζωῆς. Μόνον ἡ ζωὴ συγκινεῖ τὴν ζωὴν. Αἱ ὑψηλαὶ κατευθύνσεις τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἱερά καθήκοντα καὶ αἱ βαθυτέρας ἀνησυχίαι του περὶ ζωῆς, θανάτου καὶ λυτρώσεως αὐτοῦ, δὲν ἀναπαύονται παρὰ μόνον εἰς διαβεβαιώσεις ζῶντος Θεοῦ. Μόνον ἐφ' ὅσον ζῶσα αἰωνία Ἀρχή, ἡ ὁποία νὰ κυριαρχῇ ὡς ἀλήθεια, ὡς πνευματικὴ πραγματικότης ἐντὸς τοῦ κόσμου καὶ ἡ ὁποία νὰ καθορίσῃ τοὺς μυστικοὺς σκοποὺς, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀνελίσσεται ἡ δυναμισμὸς ὀλοκληροῦ τοῦ Σύμπαντος, καὶ ἡ ὁποία νὰ προνοῇ περὶ τῆς ἀξίας τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος, μόνον ἐφ' ὅσον τοιαύτη θαθεῖα ἐννοία τοῦ Θεοῦ ἐγκαθιδρύετο εἰς τὸ στήθος τῆς ἀνθρωπότητος, θὰ ἡδύνατο νὰ ἀκολουθήσῃ, ὡς κατὰ βυθιάτης θρησκευτικῆς κατανοήσεως τῆς Δημιουργίας καὶ τοῦ ἀνθρώπου, τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας καὶ τῆς ἐνότητος, τῆς ἐκουσίας ὑποταγῆς καὶ αὐτοπροαιρέτου πειθαρχίας πρὸς ἐπιδίωξιν ὑψηλοτέρων καὶ ἀγιωτέρων ἀτομικῶν καὶ ὁμαδικῶν σκοπῶν τῆς ζωῆς.

Ἐν τούτοις θὰ ἦτο εὐκατεῖον ἵνα ἡ πίστις καὶ οἱ δραματισμοὶ τοῦ ποιητοῦ περὶ συνενώσεως τῶν Λαῶν εἰς μίαν παγκόσμιον φωτεινὴν συνειδήσιν ἐπὶ τῇ θέσει τοῦ Ἀρχαίου ἑλληνικοῦ Πνεύματος, συνεινοῦν τοὺς ἐκλεκτοὺς διανοητὰς τῆς ὑψηλῆς. Θὰ ἦτο σύμφωνον πρὸς τὸν καθολικὸν παλμόν, ἐὰν οἱ τελευταῖοι ἐκινούντο πρὸς δημιουργίαν τοιούτων ἰδρυμάτων, τὰ ὁποῖα θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ὑποδοθῆσιν εἰς τὴν γενικὴν σωτηρίαν. Ἀλλὰ θὰ ἀνεστηλοῦτο ἡ χειραφέτησις καὶ ἡ αὐτονόμησις τῆς καθολικῆς Παιδείας μεβάσεις πανανθρωπίνων κατευθύνσεων, καὶ με ἐλπίδας ἐπιτυχίας τοῦ σκοποῦ, μόνον ἐφ' ὅσον θὰ ἐθεωρεῖτο ἡ προσπάθεια αὕτη, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω, ὡς ἐπιταγὴ

αἰωνιάς ζωντανῆς Ἀρχῆς, διεπούσης τὸν κόσμον καὶ τὸν ἄνθρωπον, τόσῳ μᾶλλον, ὅσῳ χιλιάδες χιλιάδων ψυχῶν ὑποκλίνονται ἤδη ὡς πειθαρχία, ὡς πίστις καὶ ὡς ἐλπίς ἐνώπιον τοῦ προαιωνίου Λόγου καὶ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ὁποίου ἡ φωνὴ ἀναγινωσκόμενη ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, βιβλίου ἐκδιδομένου κατ' ἔτος κατὰ μυριάδας ἀντιτύπων, καὶ ἐντὸς τῶν θείων μυστηρίων καὶ τελετῶν, συγκινεῖ θαυμάσια ἑκατομμύρια ἀνθρώπων καθ' ἅπασαν τὴν ὑφήλιον.

Ὅθεν τὸ ἀκτινοβόλον καὶ χαροποιὸν ἐλληνικὸν Πνεῦμα, τὸ ὅποσον δὲν δύναται πλέον νὰ στραφῆ πρὸς τὰ ὀπίσω, μόνον μὲ τὴν χάριν, τὸ φῶς, τὴν ζωοποιὸν δύναμιν τοῦ Θεοῦ Λόγου, ὡς τὸ θαυότερον, δυναμικώτερον καὶ ζωογόνον περιεχόμενον του, θὰ ἠδύνατο σήμερον νὰ συγκινήσῃ, νὰ ἐμφανισθῆ ὡς ζωὴ καὶ ὡς μορφή καὶ ὡς οὐσία, νὰ κυριαρχήσῃ ὡς πίστις οὐχὶ τῶν μεταξὺ ἀνθρώπων ἐμπεριπατούντων θεῶν τοῦ Ὀλύμπου, ἀλλ' ὡς λατρεία τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὡς θρησκεία ὡραιότητος καὶ δάθους ἱστορικῶς ἤδη διατυπωθεῖσα εἰς ὑψηλὴν θεολογίαν καὶ εἰς ὀρθόδοξον θεσμόν μίᾳς Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀνευρίσκονται καὶ ἱκανοποιούνται ὅλοι οἱ καθολικοὶ πᾶσι τῆς ζωῆς, καὶ ὁ συμβιβασμὸς τῶν ἐνονοιῶν ἀτόμου ὁμάδος, ὡς διοικήσεις καὶ ρυθμὸς συμφώνως πρὸς τὴν ὑψηλὴν πνοὴν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἡ πνευματικὴ ἀναγέννησίς του, καὶ ἡ αἰωνία λύτρωσις αὐτοῦ.

† Ο ΣΑΜΟΥ ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΚΑΙ ΠΑΣΧΑΛΙΟΥ

[11]

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Πασχάλιος οὗτος κανὼν δὲν εἶναι ἔργον οὔτε τῆς Ἀ. Οἰκουμενικῆς Συνόδου οὔτε ἄλλης τινὸς μετὰ ταῦτα, οὐδεὶς βεβαίως δύναται νὰ ἔχη εὐλόγους ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἐπόψεως ἀντιρροήσεις ἀναφορικῶς πρὸς τὴν διόρθωσιν ἢ ἀντικατάστασιν αὐτοῦ ὡς ἐπίσης εὐχερῶς δύναται ν' ἀποδειχθῆ ὅτι καὶ αἱ γνωσταὶ Πατριαρχικαὶ ἐπιστολαὶ καὶ Συνοδικαὶ ἀποφάσεις ἐπὶ Ἱερουσολύμων τοῦ Β', Μελετίου τοῦ Πηγᾶ κ.λ.π., αἵτινες ἀπέβλεπον καὶ ἐσκόπων τὴν προστάσιαν καὶ διαφύλαξιν τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ὄχι μόνον ἀπὸ τῶν μονομερῶν καὶ αὐθαγῶν ἐνεργειῶν τοῦ Πάπα Γρηγορίου ΙΓ', συνεπειᾶ τῶν ὁποίων ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἱερουσολύμων ὁ Β' ἐπιστέλλων πρὸς τοὺς Καθηγητὰς τῆς Τυβίγγης τῷ 1589 ἔγραφε: «Τοῖνον καὶ ἡμῖν δυοῖν ἕνεκα οὐκ ἀρεστὸν ἔδοξεν (ἀποδεχθῆναι τὴν μεταρρυθμίσειν τοῦ Ἡμερολογίου)· ἐν μὲν ὅτι, ὁπόταν ἐκεῖνος μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν σοφιστῶν τὰ περὶ τούτου σκοπεῖν ἤρξαντο, οὐδ' ὁ λόγος συμβούλου ἡμῶν ἐχρήσατο...»³⁸ ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῶν ἐπισημονικῶς θεωρουμένων ἐσφαλμένων καὶ ἐκκλησιαστικῶς ἐν πολλοῖς ἀντικανονικῶν μεταρρυθμίσεων

αὐτοῦ, οὐδαμῶς δύναται νὰ θεωρηθῶσιν ὅτι ἀποτελοῦσι πρόσκομμα καὶ κάλυμα οὔτε εἰς τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἡμερολογίου οὔτε εἰς τὴν ἐπιβαλλομένην διόρθωσιν ἢ ἀντικατάστασιν τοῦ Πασχαλίου Κανόνος, καθόσον εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι αἱ προκείμεναι Ἐκκλησιαστικαὶ ἀποφάσεις καὶ ἐνεργεῖαι, οὔτε ὡς αὐθαίρετοι δύναται ἤδη νὰ χαρακτηρισθῶσιν, ἀφοῦ πρὸ αὐτῶν τσαυταὶ σχετικαὶ συνεννοήσεις ὑπάρχουσι μεταξὺ ἰδία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, οὔτε ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν ἀνατροπὴν τῶν καθεστῶτων, ἀλλ' ἀπλῶς τὸ μὲν εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν διόρθωσιν τοῦ ἐν χρήσει ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὰς Ἐκκλησιαστικὰς ἀνάγκας Πολιτικοῦ Ἡμερολογίου, τοῦ Ἰουλιανοῦ, συνεπειᾶ τῶν ἀνωτέρω ἀναπτυχθέντων σοβαρῶν καὶ ἀποχρώντων Ἐκκλησιαστικῶν λόγων, τὸ δὲ εἰς τὸν καθορισμὸν τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα κατὰ τρόπον ἀκριβέστερον καὶ μᾶλλον συνάδοντα πρὸς τε τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως τῆς ἐν Νικαίᾳ Ἀγιωτάτης Συνόδου καὶ ἐξασφαλίζοντα τὴν πλήρη καὶ ἀκριβῆ αὐτῆς ἐφαρμογὴν. Ἐκ τῶν εἰρημένων λοιπὸν προκύπτει προδήλως τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ διόρθωσις τοῦ Πασχαλίου Κανόνος ἢ ἡ ἀντικατάστασις αὐτοῦ δι' ἄλλου τελειότερου ἀποτελεῖ πλέον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ὑποχρέωσιν ἐπιτακτικὴν ἐκ λόγων καθαρῶς ἐκκλησιαστικῶν ἐπιβαλλομένην. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἐνεργεῖα τῆς Ἐκκλησίας εἴτε εἰς τὴν διόρθωσιν εἴτε εἰς τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ Πασχαλίου Κανόνος ἀφορῶσα, ὅπως ἔχη τὸ προσήκον ἐπιστημονικὸν καὶ Ἐκκλησιαστικὸν κύρος, δέον κατ' ἀνάγκην νὰ ἔχη ὡς βᾶσιν καὶ στηρίζηται ἐπὶ τῆς ἀκριβοῦς ἡμερομηνίας τῆς φυσικῆς καὶ πραγματικῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας καὶ πανσελήνου συμφώνως πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἀ. Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ ἀνωτέρω ἀναφερομένου πεντηκονταετοῦς Πασχαλίου Πίνακος τοῦ διασήμου καθηγητοῦ κ. Δ. Αἰγινήτου τοῦτο βεβαίως καὶ ὁ ἐπιφανὴς καθηγητὴς Dr. C. Chiricesco ἀναγράφων: «Si l' Epacte et la Lettre dominicale sont maintenues en accord avec le Calendrier rectifié, on peut considérer résolu le problème de la rectification de la Pascalia des Pères»³⁹. Ἐν τῇ ἐνεργείᾳ ταύτῃ ἐγκτεῖται ἀκριβῶς ἡ οὐσία τοῦ ὅλου ζητήματος. Τούτου δὲ γενομένου θέλει ἐπακολουθήσῃ ὡς φυσικὴ συνέπεια ὄχι μόνον ὁ ἀκριβὴς τοῦ Πάσχα καθορισμὸς ὡς ἀπαιτεῖται διὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀρρηκτικὸς μετὰ τῆς ἀκριβοῦς ἡμερομηνίας τῆς πραγματικῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας συνδεδεμένη διόρθωσις τοῦ Ἡμερολογίου, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι δὲν εἶναι βεβαίως ὀρθὸν καὶ δυνατὸν νὰ ὑπάρχωσι συγχρόνως ἐν χρήσει ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας δύο Ἡμερολόγια, ἥτοι ἐν τῷ διορθωμένῳ διὰ τὰς κινήτας ἑορτὰς καὶ ἕτερον, τὸ ἐσφαλμένον, διὰ τὰς ἀκινήτους.

38. Κ. Σάθα «Ἐπιρροήσεως ἔλεγχος» «Κλειψ» Ἐφημ. Τεργέστης ἔτ. ια'. 1872, ἀρ. 578.

39. «Le Comput Pascal» σελ. 49.

ΚΑΙΡΟΣ ΕΥΠΡΟΣΔΕΚΤΟΣ

Ἴδου ὅτι καὶ πάλιν ἡ Ἁγιοτάτη Ἐκκλησία παρέχει εἰς τὰ πιστὰ αὐτῆς τέκνα τὸν πλοῦτον τὸν εὐκαιριῶν, τὰς ὁποίας ἐγκλείει ἡ κατανυκτικὴ καὶ ποιητικωτάτη περίοδος τοῦ «Τριωδίου» καὶ «οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι» ἐκ τῶν μόχθων τοῦ ἀγωνιώδους αἰῶνος, ἐν τῷ ὁποίῳ ζῶμεν, καλοῦνται νὰ ἔλθωσι πρὸς Ἐκεῖνον, ὅστις μόνος δύναται νὰ «ἀναπαύσῃ» τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν. Πολὺς γίνεται, καθ' ἕκαστον ἔτος, λόγος περὶ τῆς σημασίας, ἣν ἔχει διὰ τὴν ζωὴν τοῦ πιστοῦ ἡ ἑσωτερικὴ ἀνασυγκρότησις καὶ ἡ ψυχικὴ ἀνάτασις, πρὸς τὴν ὁποίαν καλεῖ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἡ ἰδιάζουσα μορφή, ἣν κατ' αὐτὰς προσλαμβάνει ὁλόκληρος ὁ λατρευτικὸς βίος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ πολλὰ ἐκάστοτε ἐτονίσθησαν περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς χρησιμοποίησεως τῶν τοιούτων εὐκαιριῶν. Μόνον ὅσοι ἐπεισθῆσαν νὰ δοκιμάσωσι καὶ πραγματικῶς ἐδοκίμασαν τὴν γλυκυτάτην θαλαπωρὴν, τὴν ὁποίαν παρέχει τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἡ ἀγάλη, ἰδίᾳ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, καθ' ἃς ἀφθονώτατον παρέχεται τὸ «μέλι» καὶ τὸ «γάλα» τοῦ πνευματικοῦ γλυκασμοῦ, μόνον ἐκεῖνοι δύνανται νὰ βεβαιώσωσιν ὁπόση εὐτυχία ὑπάρχει ἐν τῷ βίῳ τῆς πνευματικῆς ἀσκήσεως, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ πάλιν ἐπιθυμεῖ νὰ μας ὁδηγήσῃ ἡ Ἐκκλησία. Περίοδος καθαρῶν ψυχικῶν, ἐξαγνισμοῦ πνευματικοῦ, τονώσεως τῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου, συστηματικῆς προσπαθείας κατὰ τοῦ ἐμφωλευμένου ἐν αὐτῷ κακοῦ, ἐντατικοῦ ἀγῶνος πρὸς κατόρθωσιν τοῦ ἀγαθοῦ, πρὸς ὃ ἀγωνιωδῶς στρέφεται πάντοτε ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ, ἀπολυτρώσεως πραγματικῆς ἀπὸ τῶν δεσμῶν, τὰ ὁποῖα καθ' ἕκαστην σφυρηλατεῖ ἡ ἀπροσεξία καὶ ἡ συνήθεια ἢ κακὴ, ἀνακουφίσεως ἀληθινῆς ἀπὸ τοῦ βάρους, τὸ ὁποῖον ὁσμέραι βαρύτερον αἰσθάνεται νὰ πιέξῃ τὴν ψυχὴν του ὁ μὴ ἔχων τὰς εὐκαιρίας νὰ ἀνασυντάσῃ τὰς δυνάμεις του ἐν ταπεινῇ αὐτομελέτῃ καὶ προσευχῇ ὑπὸ τὸ παρήγορον ὄμμα τοῦ Οὐρανοῦ Πατρὸς. «Ἴδου νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας· ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ἔργα τοῦ φωτός».

Τοῦ φαρισαίου ἡ μάγανος δικαιοσύνη ἐπαρδειγμάτισεν ἐκεῖνους ὅσοι ἐλπίζουσιν εἰς τῶν ἀνθρωπίνων ἀρετῶν τὴν ἀξίαν καὶ ἐξουθενοῦσι τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ τελώνου ἡ «συντετριμμένη καρδιά» καὶ τὸ «τεταπεινωμένον πνεῦμα» ἀνεπτέρωσε τὸ φρόνημα τῶν στεναζόντων ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας τὸν βαρύτερον ζυγὸν καὶ συναισθανομένων βαθύτατα τὴν ἐξουθένωσιν, εἰς ἣν ὑπεβλήθησαν λατρεύσαντες τὴν ὕλην καὶ τὸν μαμμωνᾶν· «οὐ χρεῖαν ἔχουσιν οἱ ἰσχύ-

οντες ἱατροῦ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες». Ἡ γλυκυτάτη τοῦ πατρὸς φωνὴ «σφάξτε τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν...» ἐπλήρωσε χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης τὰς ψυχὰς ὅλων ἐκείνων ὅσοι αἰσθάνονται τὸ θάρρος ν' ἀντικρῦσωσι τὸ κατάντημα, εἰς ὃ ὠδήγησεν αὐτοὺς ἡ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀπομάκρυνσις καὶ ἔχουσι τὴν γενναίον ψυχίαν νὰ διακηρύξωσι τὸ «ἡμαρτον», ἀνευ περιστροφῶν, ἀνευ δικαιολογιῶν, ἀνευ οἰαζήποτε προσπαθείας πρὸς συγκάλυψιν τῆς ἰδίας ἐνοχῆς· «χαρὰ γίνεται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῶ μετανοοῦντι, ἢ ἐπὶ ἐνενήκοντα ἐννέα δικαίοις», εἶπε τὸ ἀψευδέστατον στόμα Ἐκεῖνου, ὅστις ἦλθεν ἵνα ζητήσῃ καὶ σῶσῃ τὸ «ἀπολωλός».

Τοῦ ἀδεκάστου κριτηρίου, αὔριον, ἡ πρόρρησις καὶ τῆς δημοσιεύσεως τῶν πεπραγμένων ἢ προειδοποίησις εἰς περισσοτέρας σκέψεις θὰ ἐμβάλῃ τὸν ἀμερίμως διάγοντα ἐν τῇ ζωῇ, τοῦ δὲ Κυρίου ἡ βεβαίωσις «ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων ἐμοὶ ἐποιήσατε» θὰ ὑψώσῃ μὲν τὸ φρόνημα τῶν λεγομένων ἀποκλήρων τῆς ζωῆς. θὰ καταστήσῃ δ' ὑπευθύνους τοὺς πιστοὺς διὰ τὴν πλήρη καὶ ὁλοκληρωτικὴν καὶ τελείαν ἀντιμετώπισιν τοῦ προβλήματος τῆς ἀδελφικῆς δυστυχίης. Τὸ ὄνειρον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ παύει νὰ εἶναι ὄνειρον καὶ γίνεται πραγματικότης δι' ἕκαστον πιστόν, ἀφ' ἧς στιγμῆς θὰ αἰσθανθῇ τὴν ἀγάπην τὴν ἀπερραντον νὰ πλημμυρίζῃ τὴν ψυχὴν του καὶ θὰ κινήσῃ τὰς χεῖράς του διὰ τὴν εὐεργεσίαν τοῦ πλησίον καὶ θὰ ἀποφασίσῃ νὰ μὴ ζῆ εἰς τὸν κόσμον δι' ἴδιον λογαριασμόν. Διότι τότε θὰ φονεύσῃ ἐν ἑαυτῷ τὸ θηρίον τὸ γεννοβολοῦν πᾶσαν ἁμαρτίαν, τὴν φιλαυτίαν καὶ τὸν ἐγωισμόν. Καὶ ὅταν μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ Ἐκκλησία πάλιν θὰ ὑπομνήσκῃ πρὸς αὐτὸν τὴν «ἀρχαίαν κατάραν», αὐτός, ὁ πιστός, ὁ λυτρωθεὶς ἀπὸ τοῦ ἐγωισμοῦ του ὁ ζῶν πλέον ὡς πολίτης τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, πλήρης εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν θὰ εὐλογῇ Ἐκεῖνον, ὅστις διὰ τοῦ ἰδίου Αἵματος ἐχάρισεν εἰς αὐτὸν τὴν δύναμιν ταύτην καὶ τὴν εὐτυχίαν καὶ θὰ εἶναι ἕτοιμος νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ ἴχνη τοῦ Χριστοῦ, μηδὲν δισταζὼν μηδ' ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ Γολγοθᾶ.

Δὲν θὰ ἤθελες, ἀγαπητὲ ἀναγνώστα, νὰ λάβῃς μέρος καὶ σὺ εἰς τὰς ἀσκήσεις ταύτας τὰς πνευματικὰς; Τότε καὶ μόνον θὰ δύνασαι νὰ ἔλθῃς μετὰ παρησίας πρὸς τῆς Ἀναστάσεως τὸ φῶς.

Ε. Γ. Μ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ ὕγιής κοινή γνώμη.

Ἡ «Ἑστία», ἐξ ἀφορμῆς τοῦ θορόβου τοῦ προκληθέντος περὶ τὰ ἔκτροπα, περὶ ὧν πραγματεῖται τὸ κύριον ἄρθρον, δροῦται τῆς ἐκκαιρίας νὰ θέσῃ γενικῶς τὸ ζήτημα τοῦ κλήρου καὶ νὰ τοῖσιν τὴν μεγάλην του σημασίαν.

... Ἡ θέσις—λέγει—τοῦ κλήρου μέσα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν καὶ τὸ Ἑλληνικὸν σύνολον, κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἰδίως, εἶνε σημαντικωτάτη. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία δὲν ἔχει μόνον σκοπὸν νὰ διευκολύνη εἰς τοὺς πιστοὺς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων των. Στοιχεῖον τάξεως, γαλήνης, συναδελφώσεως τῶν τάξεων, διατηρήσεως τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὰ μεγάλα ἰδανικά, τὰ ὁποῖα ἐδημιούργησαν τὸ Ἔθνος μας, ἡ Ἐκκλησία καὶ οἱ λειτουργοὶ της θὰ ἠδύναντο καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε οἱ πολυτιμότεροι συνεργάται τοῦ Κράτους καὶ τῆς Κοινωνίας εἰς τὸν ἀγῶνά των, ἐναντίον ὅλων ἐκείνων τῶν στοιχείων τῆς διαφθορᾶς, τῆς ἀνατροπῆς, τῆς διαιρέσεως, τῆς ἀταξίας, πού ὑπονομεύουν σήμερον τὰ θεμέλια τοῦ συνολικοῦ Ἑλληνικοῦ οἰκοδομήματος. Δυστυχῶς ἡ σημασία αὐτὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ κλήρου δὲν ἐγένετο αἰσθητὴ μέχρι τοῦδε εἰς τοὺς κυβερνῶντας τὸν τόπον. Διότι. ἂν εἶχαν ἐννοήσει τὴν σημασίαν αὐτῆν, δὲν θὰ εἶχαν παραμελήσει μέχρι τοῦδε τὴν ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον καὶ τὸν Πρωθιεράρχην της προσπάθειαν, διὰ τὴν ἠθικὴν καὶ ὕλικὴν ἐξύψωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ κλήρου. Σειρὰ μέτρων θὰ ἠδύναντο καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ληφθοῦν διὰ νὰ καταστῇ κάπως ἀνετώτερος ὁ βίος τῶν Ἑλλήνων ἱερωμένων, οἱ ὁποῖοι πνίγονται ἀπὸ τὴν χειροτέραν βιοπάλην, διὰ νὰ ἀνυψωθῇ τὸ ἐπίπεδον τῆς μορφώσεως τῶν κληρικῶν, διὰ νὰ προστατευθοῦν οἱ ἐπιστήμονες θεολόγοι, οἱ ὁποῖοι τούναντιον ἐγκαταλείπονται ἤδη ἀπὸ τὸ Κράτος εἰς τὴν τύχην των, διὰ νὰ καταστῇ μὲ μίαν λέξιν ὁ κληρικὸς ὅ,τι δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ παύσῃ νὰ εἶνε τὸ σημαντικώτερον μέλος τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας, ὁ σεβασμῶς καὶ σεβαστὸς εἰς ὅλους ὁδηγὸς καὶ παραστάτης, ὁ πολῦτιμος σύμβουλος τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας εἰς κάθε δυσχερῆ της στιγμῆν, καὶ ὅχι ὁ παρίας, ὁ παλαίων διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου τῆς οἰκογενείας του, ὁ καλούμενος μόνον εἰς ὄρισμένας χαρμοσύνας ἢ θλιβεράς συγκεντρώσεις τῆς οἰκογενείας, καὶ πάλιν ὡς ξένος, τοῦ ὁποῖου ἀναμένεται ἀνυπομόνως ἡ ἀναχώρησις...»

Ἐν σχεσει δὲ πρὸς τὰς ἐπὶ τινων ἐπιχειρηθείσας γενικεύσεις καὶ ἄλλας τινὰς «ἀνοήτους ἐκδηλώσεις καὶ μερικῶν κληρικῶν ἀκόμη, διὰ τοὺς ὁποίους τὸ ἱερὸν σχῆμα φαίνεται νὰ ἀποτελεῖ βάρος», ἡ «Ἑστία» εἶνε βεβαία ὅτι

«... ἡ μεγάλη μᾶζα τῆς Ἑλληνικῆς Κοινῆς Γνώμης δὲν παρασύρεται. Ἡ Κοινὴ Γνώμη πιστεύει πάντοτε, ὅτι τὰ σημειωθέντα κακὰ συμπτώματα ἀποτελοῦν ἀξιοθρηνητοὺς ἐξαιρέσεις, ἀλλ' ἐξαιρέσεις πάντως, καὶ ὅτι παρὰ τὴν τραγικὴν πενίαν, πού τὸν μαστίζει, παρὰ τὰς δυσχερεῖς συνθήκας, ἐναντίον τῶν ὁποίων ἔχει νὰ ἀντιπαλαίσῃ, παρὰ

τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ Κράτους, παρὰ τὴν ἑλλειψὶν τῆς γενικωτέρας μορφώσεως, ὁ Ἑλληνικὸς Κλήρος, ἐν τῷ συνόλῳ του, διατηρεῖ πάντοτε τὰς παραδόσεις τῆς ἀρετῆς, τῆς ἀφοσιώσεως εἰς τὸ καθῆκον, τῆς αὐτοθυσίας καὶ τῆς βαθείας πίστεως, πού τὸν συνέδεσαν ἀρρήτως μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἔθνους μας».

Ἐπιπολαίαν χαρακτηρίζει ἡ «Ἑστία» καὶ τὴν εὐκολίαν, μεθ' ἧς οἱ αὐτοὶ γενικεῦνται ἔξρον ἀφορμῆν νὰ καταδικάσων ἀλλήλοισιν τὸν μοιαικὸν θεσμόν.

«Ὁ μοναστικὸς βίος ἐν Ἑλλάδι στηρίζεται ἐπὶ βάσεων παναρχαίων, τὰς ὁποίας οὔτε ἡ ἐπικράτης τῶν ὀλιστικῶν καὶ ὀφελιμιστικῶν θεωριῶν δὲν ἠδυνήθη νὰ κλονίσῃ. Οἱ καλόγηροι, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ μακροῦς αἰῶνας ὑπῆρξαν εἴτε εἰς τὰς μονὰς καὶ τὰς σκήτας τοῦ Ἁγίου Ὄρους, εἴτε εἰς τὴν Ἁγίαν Λαύραν, εἴτε εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Σουλίου, εἴτε πέραν εἰς τὸ Θεοβάδιστον Ὄρος τοῦ Σινᾶ, οἱ πιστοὶ καὶ ἀφοσιωμένοι θεματοφύλακες, ὅχι μόνον τῶν τόσων θησαυρῶν τῶν μοναστηρίων των, ἀλλὰ καὶ τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἐθνικῶν παραδόσεων τῆς Ἑλλάδος, ἔχουν πολὺν μεγάλην δικαιοσύνην εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ ἔθνους, ὥστε νὰ δυνάμεθα ἑλαφρῶς τῇ καρδίᾳ νὰ τοὺς καταδικάσωμεν, ἐπειδὴ μερικὰ ἀξιοθρήνητα ὑποκαίμενα, καλύπτοντα τὴν αἰσχροτήτᾳ των ὑπὸ τὸ ἱερὸν σχῆμα, ἐπώλουν ἢ ἐφύλασσαν χάσις εἰς τὴν Σαλαμίνα».

Ἀμείλιτα συμπεράσματα.

Καθ' ἃ ἀνέγραψαν αἱ ἐφημερίδες, μετὰ συνεργασίαν τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, τοῦ εἰσαγγελέως ἐφετῶν καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης ἀπεφασίσθη νὰ ληφθῶσιν ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν «ὅλα τὰ μέτρα τὰ ὀριζόμενα ὑπὸ τῶν κειμένων νόμων» κατὰ τῆς ἀσεμνογραφίας ἐν γένει καὶ κατὰ τῆς θεατρικῆς ἀσεμνολογίας. Συμπέρασμα πρῶτον: ἐπ' ἀρχοῦν νόμοι κατὰ τοῦ ἀσέμνου, ἀλλὰ τούτους ἐθέσπισε τὸ κράτος οὐχὶ πρὸς ἐφαρμογὴν, ἀλλὰ «πρὸς τὸ θεαθῆναι», ὅχι δηλαδὴ ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἠθικὴν καὶ διὰ τὴν ἠθικὴν ὑγίαν τῶν πολιτῶν του, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐξαπατηθῇ ὁ λαός. Ἡ—συμπέρασμα δευτέρον—: ἐφυοῦται τόσον πελώριον καὶ πλατὸν ἐν τῇ κοινωνίᾳ μας τὸ κῆμα τοῦ ἀσέμνου, ὥστε αὐτὰ τὰ πρὸς καταδίωξίν του ὀρισθέντα κρατικὰ ὄργανα φαίνονται ὑποστάντα τοιαύτην ἠθικὴν ἀμβλυνοσίαν, ὥστε νὰ ἦνε ἀνίκανα νὰ τὸ διακρίνουν. Tertium non datur...

Καθαρὰ καὶ ἀπροκαλύπτως.

Μεταξὺ τῶν ἄρθρων τοῦ πολιτικοῦ προγράμματος τοῦ νέου Ἀρχικαγκελλαρίου τῆς Γερμανίας, τὸ ὁποῖον διεβοήθη εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἐπάρχουν καὶ τινὰ, τὰ ὁποῖα, διὰ τὸ οἰκομενικὸν τοῦ χαρκατῆρός των, προκαλοῦν, ἰδίως σήμερον, ἀμέριστον τὴν προσοχὴν. Ὑπισχεῖται λοιπὸν ὁ γερμανὸς ἀρχηγὸς μίᾳς μεγίστης μερίδος τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ,

δι «θὰ ἀποκαταστήσωμεν τὴν καθαριότητα εἰς τὴν οἰκογενειακὴν καὶ τὴν δημοσίαν ζωὴν», «θὰ ἐπαναδύσωμεν εἰς τὸν γερμανικὸν λαὸν τὴν πίστιν πρὸς τὸν Θεόν, τὴν πατρίδα καὶ τὴν οἰκογένειαν», καὶ «θὰ στηρίξωμεν πάλιν ἐπὶ ὑγιῶν βάσεων τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν παιδιῶν μας». Τοιοῦτοτρόπως ὁ πρὸς ὃν ἀπευθύνεται τὸ πρόγραμμα ἐκλέκτωρ λαὸς ἀκούει σαφεῖς καὶ καθαράς τὰς θέσεις τῶν πολιτικῶν του ὡς πρὸς τὰ θεμελιώδη ἰδιαιτὰ τῆς ἀτομικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς του ζωῆς. Καὶ εἶνε καιρὸς—καὶ ὑπάρχουν λόγοι—να ἀκούσῃ, τέλος πάντων, μίαν φωνὴν ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἐκ στόματος τῶν πολιτικῶν του ἐπ' ἴσης καθαρά καὶ κατὰ τὸν μᾶλλον ἀπροκάλυπτον καὶ εὐθὺν τρόπον ποίαν στάσιν λαμβάνουν καὶ θὰ λάβουν ἀπέναντι τοῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας, τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν ἑλληνοπαίδων, διὰ τὰ καθορίσῃ καὶ αὐτὸς ἀναλόγως τὴν ἰδικὴν του στάσιν κατὰ τὰς ἐπιχειρήσας ἐκλογάς.

Μία θεάρεστος καὶ ἀξιέπαινος πράξις.

Ἡ Ἐφημερὶς «Μακεδονικὴ» τῆς Φλωρίνης (27.1.33) γράφει: «Ὁ σοφὸς καὶ ἀνεξίτητος Μητροπολίτης Πελαγονείας—Ἀρχιδὸς Νικολάϊ ἐπέτρεψεν εὐτυχῶς τὰς παραμοιὰς τῶν Χριστουγένων τῷ ἀρχιδιακόνῳ Κωνσταντίνῳ νὰ ἱεροουρήῃ ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τοῦ πρώην ἑλληνικοῦ νοσοκομείου «Ἐδαγγελισμοῦ» μετὰ τινος ἑλληνομαθοῦς ἱερέως ἑλληνιστί. Ἡ πράξις αὕτη ἐχαροποίησεν, ὡς εἰκός, τοὺς ἐναπολειφθέντας ἑλληνας ἐν Μοναστηρίῳ καὶ σφραβεύουσιν οὕτως οὗτοι ἄνθρωποι ἐν τῷ περὶ οὗ ὁ λόγος ναῦδριῳ μετὰ φόβον Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης, ὅπως ἀκούσωσιν ἑλληνικὴν ἀκολουθίαν. Εἶναι δὲ τοσοῦτον τὸ φιλέοργον ἐκκλησιαστικόν, ὥστε τὸ ναῦδριον ἐδέησε νὰ ἐδρυνθῇ ἱκανῶς ὅπως περιλάβῃ, ἂν μὴ δόλοκληρον τὸ προσερχόμενον πλῆθος, ἐν μέγα μέρος αὐτοῦ. Καὶ δὲν εἶναι ἀξιέπαινος ἢ πράξις αὕτη τοῦ Νικολάϊ; Καὶ δὲν εἶναι ἄξιος πάσης τιμῆς καὶ ἀγάπης ὁ ἀληθὴς ἀπόστολος οὗτος τοῦ Χριστοῦ; Τὰ πράγματα βοᾷ μονοουχὶ φωνὴν ἀφιέντα».

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὸ πρωτοβάθμιον Συνδικὸν Δικαστήριον ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Πλωμαρίου κ. Κωνσταντίνου, συνελθὼν εἰς συνεδρίαν κατὰ τὴν 17ην καὶ 18ην τρέχοντος μηνός, ἐπελήφθη διαφόρων δικαστικῶν υποθέσεων, ἐπέβαλε δὲ τὰς ἐξῆς ποινάς: 1) εἰς τὸν ἱερέα Κωνσταντίνον Τσαγκαράτον καὶ ἱεροδιάκονον Σωφρόνιον Παπασταθάτον, κληρικῶς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κεφαλληνίας, τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως, 2) εἰς τὸν μοναχὸν Γερμανὸν Τζαμαρίαν, μοναχὸν τῆς ἱ. μονῆς Ἁγίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κεφαλληνίας, ἐξάμηνον σωματικὸν περιορισμὸν ἐν τῇ ἐν Ζακύνθῳ ἱ. μονῇ τοῦ Τιμίου Προδρόμου, 3) εἰς τὸν ἱερέα Κωνστ. Καραποστόλην, κληρικὸν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἐλασσῶνος, τὴν ποινὴν τῆς κα-

θαιρέσεως, 4) εἰς τὸν ἱερέα Διονύσιον Παπαχριστοδούλου, κληρικὸν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἐδέσσης, τὴν ποινὴν τῆς δεκαετοῦς ἀργίας, 5) εἰς τὸν ἱερέα Ἰωάν. Παπαδόπουλον, κληρικὸν τῆς Μητροπόλεως Τριφυλίας, τὴν ποινὴν τῆς τετραμηνίου ἀργίας, 6) εἰς τὸν ἱερέα Ἰωάννην Μαρκιανίδην, κληρικὸν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Βεροῦσας, τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως, καὶ 7) εἰς τὸν ἱερέα Δημήτριον Ψημμένον, κληρικὸν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δημητριάδος, τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως.

—Ἡ Ἱερά Σύνοδος λαβοῦσα γνῶσιν τῶν ἐν τῷ θρησκευτικῷ περιοδικῷ Κρήτης «Νέα Ζωή» γραφομένων κατὰ τοῦ μοναχικοῦ βίου καὶ περὶ τοῦ δευτέρου γάμου τῶν Κληρικῶν, ἀποκηρύσσει πάντα τὰ γραφέντα ἐν τῷ ὡς ἄνω περιοδικῷ ὡς ἀνορθόδοξα.

—Δια Π. Διατάγματος ἀπὸ 25 Ἰανουαρίου 1933 δημοσιευθέντος ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως, (τεύχ. Α' φύλλον 28 τῆς 31 Ἰανουαρίου 1933) ἀνεσυνεστάθη ἡ παρὰ τὰ Μέγαρα ἱερά μονὴ τῆς Θεοτόκου Κυπαρισσιωτίσσης καὶ ἁγ. Ἱεροθέου, ἀποσπασθεῖσα τῆς ἱερᾶς μονῆς Φανερωμένης Σαλαμίνος, μεθ' ἧς εἶχε συγχωνευθεῖ.

—Ἡ Ἱερά Σύνοδος δι' ἐγγράφου αὐτῆς πρὸς τοὺς Διευθυντάς τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν Βελλῶς καὶ Κορίνθου ἐντέλλεται ὅπως ἀποστείλωσιν αὐτῇ ὄνομαστικὴν κατάσταση τῶν ἐν τοῖς Ἱερατικοῖς Φροντιστηρίοις φοιτῶντων μαθητῶν μετὰ τῆς ἡλικίας, τῶν προσόντων καὶ τοῦ τόπου τῆς ἐκλογῆς αὐτῶν.

—Ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ὅπως δηλωθῇ τοῖς Σεβ. Ἱεράρχαις ἵνα διορισμὸς ὑπαλλήλων τῶν Μητροπολιτικῶν Γραφείων μὴ γένηται ἐάν ἡ οἰκονομικὴ κατάσταση ἐκάστης Μητροπόλεως δὲν ἐπαρκῆ, καὶ ὅτι Πρωτοσύγκελλος δὲν δύναται νὰ διορισθῇ, ἐάν δὲν κέκηται τὰ νόμιμα προσόντα.

—Γενομένης συζητήσεως ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ 82 άρθρου τοῦ Νόμου 5439 ὡς πρὸς τὴν μετάθεσιν ἱερέων, ἐγένετο ἀποδεκτὸν ὅτι ἡ ἐννοία τοῦ εἰρημένου άρθρου εἶνε ὅτι ἀπατεῖται σύμφωνος γνώμη ἀμφότερων τῶν Ἐνοριακῶν Ἐπιτροπευδῶν καὶ ἡ συγκατάθεσις τοῦ μετατιθεμένου ἱερέως.

—Ἀνεγνώσθησαν ἐπὶ Συνόδου συγχαρητήρια Γράμματα ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως καὶ τῷ νέῳ ἔτει τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν λοιπῶν Προέδρων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

—Διὰ Διατάγματος ἀνασυνεστάθη ἡ ἱ. μονὴ «Κρεμαστὴ» ἀποσπασθεῖσα τῆς ἱ. μονῆς «Σκαφιδιάς» τῆς ἱ. μητροπόλεως Ἡλείας. Ἐσαύτως ἀνασυνεστάθη ἡ ἱ. μονὴ «Φανερωμένη» Καλλιφωνίου τῆς ἱ. μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος.

—Ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας ἰδρύθη ἡσυχαστήριον παρὰ τὸ χωρίον Πύργος.

—Συγχωνεύθησαν αἱ ἐξῆς ἱ. μοναί: 1) Κοίμησις Θεοτόκου, 2) ἅγιος Νικόλαος καὶ 3) Ζωοδόχος Πηγὴ εἰς τὴν ἱ. μονὴν «Κοίμησις Θεοτόκου» (Βοτσᾶς) τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἰωαννίνων.

—Ἡ Ἱερά Σύνοδος δι' ἐγγράφου αὐτῆς συνεχάρη τὴν ἰδρυθεῖσαν Χριστιανικὴν Κοινωνικὴν ἔνωσιν προεδρευομένην ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Κοῦξη καὶ ἀπεφάσισε νὰ πράξῃ ὅ,τι δυνατόν πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ αὐτῆς.

—Ἀνετέθη τῷ Σεβ. Σύρου, ὅπως ἐν συνεργασίᾳ καὶ μετ' ἄλλων θεολόγων μελετήσῃ πάντα τὰ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Ἐλευθεροπούλου ἐκδοθέντα συγγράμματα καὶ δημοσιεύματα καὶ εἰσηγηθῇ τὰ δέοντα τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ πρὸς ἀναίρεσιν τῶν κακοδοξιῶν αὐτοῦ.

—Ἀνεκινώθη διὰ τοῦ Σεβ. Χίου εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην πρώην Σαζοαγαθουπόλεως Κωνσταντίνον ἀπὸ φρασις τοῦ Οἴκου Πατριάρχου ὅπως ἐγκαταβίωσῃ ἐν τινὶ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ ἁγίου Ὁρους.

—Συνεστήθη Συνδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ζιχνῶν, Ἡλείας καὶ Ἰόρτουκος καὶ Μεγαλοπόλεως πρὸς μελέτην καὶ ἰδρυσιν Γηροκομείου Κληρικῶν ἐν μῆ τῶν συγχωνευθεισῶν Ἱ. Μονῶν.

—Ἐχορηγήθησαν αἱ ἐξῆς ἀδειαι: τῷ σεβ. Σπάρτης εἰκοσαήμερος πρὸς συνέχισιν τῆς θεραπείας αὐτοῦ δι' Ἀθῆνας: τῷ σεβ. Τρίκκης καὶ Σταγῶν δεκαπενθήμερος διὰ λόγους ὑγείας ἐπίσης εἰς Ἀθῆνας, τῷ σεβ. Ἄρτης μηνιαία

παράτασις πρὸς ἀποθεραπείαν, τῷ σεβ. Κυθήρων τεσσαρακονθήμερος παράτασις πρὸς νοσηλείαν, τῷ σεβ. Σερρών μηνιαία παράτασις πρὸς νοσηλείαν καὶ τῷ σεβ. Σόμου δεκαήμερος διὰ Θεσσαλονίκην.

— Τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων ἀνεκοίωσε πρὸς τὴν Ἐνοσίην Δήμων καὶ Κοινοτήτων τῆς Ἑλλάδος τὰ ἐξῆς: Κατὰ τὸ ἄρθρον 16 παράγραφ. 2 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 οἱ Δήμοι καὶ αἱ Κοινότητες βαρύνονται διὰ τῆς μισθοδοσίας τῶν ἱερέων τῶν μὴ ἐνοριακῶν ναῶν τῶν Νεκροταφείων, εἰς τούτους δὲ συμπεριλαμβάνονται ἐν ἀπολύτῳ ἰσοτιμίᾳ πάντες οἱ εὐρεθέντες τοποθετημένοι ἐν αὐτοῖς ὁλοσήμερον κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ νόμου 5439, μηδεμιᾶς ἀπομακρύνσεως αὐτῶν ἐπιτρεπομένη; νόμῳ χάριν μειώσεως τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν πρὸς τὸ συμφέρον τῶν Δήμων ἢ Κοινοτήτων. Ὁ ὑπὸ τούτων ὀφειλόμενος νὰ καταβάλληται μηνιαίως μισθὸς εἰς ἕκαστον τῶν ἱερέων εἶνε ἐπίσης ὁρισμένος ὑπὸ τοῦ νόμου. Κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 113 τοῦ αὐτοῦ νόμου «οἱ ἐφημέριοι τῶν Δημοσίων ἐν γένει καταστημάτων ἢ ἄλλων νομικῶν προσώπων Δημοσίου Δικαίου ἔχουσι τὰς διὰ τὰς θέεις, ἅς κατέχουσιν, ὁριζόμενας ὑπὸ τῶν οἰκείων νόμων ἀποδοχάς», ἐφ' ὅσον δὲ εἰδικοί νόμοι, ἰσχύοντες καὶ μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου 5439, καταργήσαντες πᾶσαν ἀντικειμένην αὐτῷ προγενεστέραν διάταξιν (ἄρθρον 126) δὲν προβλέπουσιν ἄλλως, ἢ μισθοδοσία τῶν ἐφημερίων τῶν Νεκροταφείων δὲν νὰ γίνηται συμφώνως τῷ Νόμῳ τούτῳ, ἥτοι ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προσόντων τῶν ἐφημερίων κατὰ τὴν ἐν ἄρθρῳ 11 τοῦ ὅς ἄνω Νόμου μισθοδοτικὴν κλίμακα.

— Γράφουσιν ἡμῖν ἐξ Αἰγίου: «Οἱ κάτοικοι μὲ πολλὴν χαρὰν ἐδέχθησαν τὸν ἐπανακάμψαντα κατὰ τὰς ἐορτάς Μητροπολίτην τῶν, Σεβ. Καλαβρύτων Θεόκλητον, οὐτινος ἢ 20ήμερος παραμονὴ ἦτο ἀδιάκοπος ἐπαφὴ μετὰ τοῦ τόσον προσφιλοῦς ποιμνίου του: ἀμέσως ἔκαμιν ἔκκλησιν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν καὶ συνελέγησαν περὶ τὰς 20 χιλ. δρχ., ὁ ἴδιος δὲ προσέφερε 1000 δρχ. διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ 500 δρχ. διὰ τὰ μαθητικά συσσίτια, ἅτινα προνοίᾳ του συνεστήθησαν καὶ ἐφέτος λειτουργοῦσιν. Τὴν ἐπομένην τῆς ἐλεύσεως ἐτέλεσε τὸ μνημόσυνον τῶν εὐεργετῶν τοῦ «Καλοῦ Σαμαρείτου», ἐκφωνήσας δύο ἐξαιρετικῶς λόγους, μεστοὺς ὥραίων διδασκαλιῶν, κρητήσας ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀκροατηρίου τὴν τοιαύτην διδασκαλίαν ἐπηκολούθησεν, ὡς καρπὸς, δὴλωσις ἐπιστήμονος φαρμακοποῦ ὅτι θέτει παρὰ τοὺς πόδας τῆς φιλανθρωπίας οὐκόπεδον ἀξίας 40 χιλ. δρχ., ἕτερος δὲ εὐσεβῆς ἐδήλωσεν ὅτι προσφέρει 30 χιλ. δρχ. Ἡ Α. Σ. ἐπεσκέφθη τὰ Κατηχητικά Σχολεῖα, ἅτινα συνέστησε, καὶ τὰς θρησκευτικὰς αἰθούσας, εἰς εὐλογία καὶ διδαχὴν τῶν πιστῶν. Προνοίᾳ καὶ ἐπιμελείᾳ τοῦ αὐτοῦ Σ. Μητροπολίτου Καλαβρύτων ἢ πόλις τοῦ Αἰγίου ἀπέκτησεν ἐντὸς διετίας ὥραιον Ἐπισκοπεῖον διὰ Γραφεῖα τῆς Μητροπόλεως καὶ διαμονὴν τοῦ ἐκάστοτε Μητροπολίτου καὶ τῶν Κληρικῶν».

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ι. Μητρόπολις Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας

Ἡ Ἱερά Μητρόπολις Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας καλεῖ τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζόμενα προσόντα (πτυχίον Ριζαρείου Σχολῆς ἢ ὁμοταγοῦς Ἱερατικῆς Σχολῆς ἢ τετρατάξιου τοιαύτης ἢ πτυχίον Διδασκαλείου ἢ Γυμνασίου) ὅπως ἐντὸς εἰκοσιν ἡμερῶν ὑποβάλωσι τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 83 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 ὁριζόμενα ἔγγραφα διὰ τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων ἱερέων τῶν ἐνοριακοῦ ναοῦ «Ἐισοδίων Θεοτόκου» Κυπαρισσίας. Ἐν Κυπαρισσίᾳ τῇ 1ῃ Φεβρουαρίου 1933. † Ὁ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας Ἀνδρέας.

Ι. Μητρόπολις Χαλκίδος.

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 78 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5148 περὶ ἐνοριακῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς θέσεις τῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν ναῶν ἢ Μεταμόρφωσις.

τοῦ Σωτήρος Ψαχνῶν καὶ ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου Λιχάδος, ὅπως ὑποβάλωσιν ἡμῖν μέχρι τέλους Φεβρουαρίου ἔ. ε. τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 80 τοῦ ὅς ἄνω νόμου ὁριζόμενα ἔγγραφα. Ἐν Χαλκίδι τῇ 2 Φεβρουαρίου 1933. † Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος.

Ι. Μητρόπολις Μαντινείας καὶ Κυνουρίας.

Συμφώνως τῷ Νόμῳ προκειμένῳ νὰ ἀνακηρύξωμεν ὑποψηφίους διὰ τὴν κενὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ ἐν Παλαιοχωρίῳ Γλυπίας Ἱ. Ναοῦ τῆς Θεοτόκου, καλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα καὶ τὰ κανονικὰ τοιαῦτα καὶ ἐπιθυμοῦντας νὰ ἱερατεῦσωσιν ἐν αὐτῷ, ὅπως μέχρι τῆς 16 Φεβρουαρίου ἔ. ε. ὑποβάλωσιν ἡμῖν δι' αἰτήσεώς τῶν τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά. † Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Γερμανός.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ τοπικὸν Συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καστορίας διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς δημοσίον πλειοδοτικὸν διαγωνισμόν δι' ἐνοφραγίτων προσφωρῶν, ἢ ἐκποησις τῶν κάτωθι κτημάτων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίων Ἀναούρων: 1) ἐνὸς ξηρικοῦ ἀγροῦ εἰς Λάκκον Πέτραν Τσιριλῶβου 2 στρμ. 2) ἐνὸς ξηρικοῦ ἀγροῦ εἰς Σαρακινα Τσιριλῶβου 8 στρμ. 3) ἐνὸς χέρσου ἀγροῦ εἰς Καπίτσιανη Τσιριλ. 7 στρμ. 4) ἐνὸς χέρσου ἀγροῦ εἰς Σαρακινα Τσιριλ. 6 στρμ. 5) ἐνὸς ξηρικοῦ ἀγροῦ εἰς Γιᾶζο Ράκης Τσιριλ. 3 στρμ. 6) ἐνὸς ἀγροῦ ξηρικοῦ εἰς Ἀσπρη Πέτρα Τσιριλ. 7 στρμ. 7) ἐνὸς ξηρικοῦ ἀγροῦ εἰς Γιᾶζο Καπίτσιανη Τσιριλ. 6 στρμ. 8) ἐνὸς ξηρικοῦ ἀγροῦ εἰς Κοκκινόχωμα Τσιριλ. 4 στρμ. 9) ἐνὸς ξηρικοῦ ἀγροῦ εἰς Πετροβίτσα Τσιριλ. 1 στρμ. 10) ἐνὸς χέρσου ἀγροῦ εἰς Κιάνον Τσιριλ. 3 στρμ. 11) ἐνὸς χέρσου ἀγροῦ εἰς Πετροβίτσα Τσιριλ. 2 στρμ. 12) ἐνὸς ξηρικοῦ ἀγροῦ εἰς Πετροβίτσα Τσιριλ. 2 στρμ. 13) μιᾶς ἀμπέλου εἰς Πετροβίτσα Τσιριλ. 2 στρμ. 14) ἐνὸς ἀμπελοτόπου εἰς Μεσαῖα Ἀμπέλια Τσιριλ. 5 στρμ. 15) ἐνὸς ἀμπελοτόπου εἰς Μεσαῖα ἀμπέλια 6 στρμ. 16) ἐνὸς χέρσου ἀγροῦ εἰς Γραμοράδες 3 στρμ. 17) ἐνὸς χέρσου ἀγροῦ εἰς Γραμοράδες Τσιριλ. 8 στρμ. 18) ἐνὸς χέρσου ἀγροῦ εἰς Γραμοράδες 10 στρμ. 19) ἐνὸς χέρσου ἀγροῦ εἰς Ἀργούντεβο Τσιριλ. 14 στρμ. 20) ἐνὸς ξηρικοῦ ἀγροῦ εἰς Γιᾶζο Μάρανθο Τσιριλ. 4 στρμ. 21) ἐνὸς ξηρικοῦ ἀγροῦ εἰς Γιᾶζο Ράχη Τσιριλ. 1 1) 2) 2) στρμ. 22) ἐνὸς χέρσου ἀγροῦ εἰς θέσιν Τρύπες Τσιριλ. 2 στρμ. 23) ἐνὸς ξηρικοῦ ἀγροῦ εἰς Γιᾶζο Σχιμμένο χωράφι Τσιριλ. 5 στρμ. 24) ἐνὸς ξηρικοῦ ἀγροῦ εἰς Γιᾶζο Μπιτολίτσα Τσιριλ. 1 στρμ. 25) ἐνὸς ξηρικοῦ ἀγροῦ εἰς θέσιν Γιᾶζο παρὰ τὸ Ποτάμι Τσιριλ. 2 1) 2) στρμ. 26) ἐνὸς ξηρικοῦ ἀγροῦ εἰς Γιᾶζο Γερόμαγα Τσιριλῶβου 9 στρμ. 27) μιᾶς ἀμπέλου εἰς θέσιν Ἀμπελῶνες Σλιβαίνης 4200 τ. μ. 28) ἐνὸς οἰκίματος Μετοχίου εἰς θέσιν ἐντὸς τοῦ χωρίου Σλιβαίνης μετ' ἀλωνίου 2500 τ. μ. 29) ἐνὸς ἀγροῦ εἰς θέσιν Τοπόλια Σλιβαίνης 35.000 τ. μ. 30) ἐνὸς ἀγροῦ εἰς προλίτσα Σλιβαίνης 17.000 τ. μ. 31) ἐνὸς λειβοδίου εἰς Προλίτσα Σλιβαίνης 7.860.—τ. μ. Ἡ δημοπρασία ζευγηθήσεται ἐν Καστορίᾳ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν καφεν. τὸ «Κεντρικόν» τὴν 19 Μαρτίου 1933 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τῆς ἄρμοδιᾶς Ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, τῶν τυχόν σχεδιαγραμμάτων καὶ λοιπῶν ὄρων δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ ἐνταῦθα ὑπ)ματι τῆς Ἐθν. Τραπεζῆς καὶ τῷ Μητροπολιτικῷ Γραφείῳ. Ὁ Πρόεδρος ὁ Σισανίου καὶ Σιατιστῆς Διόδωρος.

Ἐξεδότην

Ὁ κωδικοποιηθεὶς Νόμος 5439 Περὶ Ἐνορ. ναῶν καὶ ἐφημερίων καὶ Ταμείου ἀποδοχῶν καὶ ἀσφαλίσεως τοῦ Κλήρου.

Ἐῤῥηται ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ Τιμᾶται Δρχ. ὁ.—

Τύπος «Φοῖνικος» Σταδίου 44